

Négy évtized Pogány szolgálatában

Negyven évet tölteni egy munkahelyen ritka dolog, és főleg egy település szolgálatában a közigazgatásban. Dr. Görcsös Judit címzetes főjegyző végleges nyugállományba vonul. Az öcsényi származású főjegyző a Tolna megyei Decsi Tanácstól került hozzánk 1973-ban, ahol az akkori Községi Tanács vb. titkáráként látta el feladatát. Doktori diplomáját Pécsen szerezte az Állam és Jogtudományi Egyetemen 1978-ban. Ezután az önkormányzat körjegyzőjeként végezte munkáját. 1994-ben Budapesten szerezte második diplomáját a Pénzügyi Számviteli Főiskola Szaküzemgazdász Pénzügyi Szakán. A Pogányi Önkormányzat kezdeményezésére, a Baranya megyei Közigazgatási Hivatal vezetőjének, dr. Bércesi Ferencnek a javaslata alapján a Magyar Köztársaság Miniszterelnöke 2004-ben, 30 éves közigazgatási tevékenysége elismeréseként, címzetes főjegyzői címmel tüntette ki. Ez méltó elismerése volt annak a hosszú munkának, melyet közösségünk fejlődése érdekében végzett. Önkormányzatunknál töltött utolsó munkanapjainak egyikén kerestük fel Dr. Görcsös Juditot.

Fotó: Röder Attila

- Emlékeidben hogyan élnek az első napok, amikor Pogányba érkezted? Milyen volt az akkori falu, és milyenek voltak első benyomásaid az emberekkel kapcsolatban?

1973 nyarán, első utam alkalmával, nem tűnt ismeretlennek a falu, mert 1972 őszén láttam a tv-ben a Pogányról szóló szociográfiát. Ugyanakkor furcsa volt, hogy Pécsről alig pár kilométerre a faluban csak a körforgalomig lehet közlekedni járművel, a többi utcán eső után nem. Járda viszont volt mindenhol. Az egész falut akkor az öregfalú jelentette, mert a Pécsi úton csak néhány új ház volt.

Folytatás a következő oldalon ...

Fotó: Szilágyi Imre

Bár tudjuk, egy néhány soros visszaemlékezés túl kevés ahhoz, hogy a hosszú, fáradtságos, hivatásban eltöltött évek-évtizedek minden erőfeszítését megköszönjük, mégis fontosnak érezzük, hogy a magunk szerény eszközeivel erre kísérletet tegyünk.

Kedves Jutka!

A köz szolgálatára esküdtél fel, komoly hivatást választottál, részese lettél falunk életének.

40 év hosszú idő, mi minden fért bele? Szakmai elmélyültség, céltudatosság, türelem, tapintat, empátia, bizalom, segíteni akarás, felelősség, tájékozottság és még sokáig sorolhatnánk.

Az alkalom egy olyan jegyzőről szól, akire büszkén felnézhetünk, aki meghatározó szerepet játszott abban, hogy falunk oly sokat fejlődött.

Munkáddal kivívtad lakóink elismerését, önmagad és mindannyiunk számára felállítottad a mércét. A ma embere könnyen indul el és könnyen érkezik meg, de nehezen tartozik valahová. Te Pogányba tartozol!

Életutad példa arra, hogy a munkát lehet becsületesen, kitartóan, helytállással végezni.

Jutka!

Az Önkormányzat, a képviselőtestület és munkatársaid nevében sok szeretettel búcsúzunk Tőled, kívánunk még hosszú, boldog és tartalmas éveket erőben, egészségben!

Dragovác Ágnes polgármester

A tartalomból:

Fotópályázat II. díjazottja

Busójáráson jártunk

Gizi néni 100 éves

Sportegyesületről

Borverseny eredményei

Ismerjük-e egymást?

Ismét a szemétről

Pacsker kötés

Múlt és jelen 2.

A Pogányért Alapítvány
múlt évi beszámolója

Folytatás az előző oldalról ...

Először csak helyettesítettem a szülési szabadságon lévő vb. titkárt, akkor jártam az egyetemre. Nagy kihívást jelentett számomra az akkori feladat, mely egyre összetettebb lett, így itt maradtam... Az emberek nagyon kedvesek voltak, tisztelték bennem az „írástudót”. Igaz, az akkori, tanácsai munka más volt, mint a mai önkormányzati, mert ha bárki hivatalos levelet kapott – és persze ezek már akkor sem voltak könnyen értelmezhetőek –, sietett hozzám a „tanácsba”, hogy magyarázzam el.

A címzetes főjegyzői kitiüntetést Lamperth Mónika belügyminiszter adta át 2004-ben.

- Tudjuk, hogy minden beruházásunkban aktívan vettél részt. Hogyan emlékszel vissza ezekre? Tanácselnökök és polgármesterek egész sorát „szolgáltad”. Milyen emlékeid maradtak meg az elmúlt évtizedekből?

Az első ilyen „nagyberuházás” a ravatalozó építése volt. 1976-ban megszületett a második fiam, és három évig nem dolgoztam, 1979 őszén kezdtem újra a munkát. A helyettesítés nem volt igazán megoldott: volt olyan ügy, amit 1976-ban én kezdtem el, majd 1979-ben én fejeztem be. Sok teendő várt rám, de a munkámat mindig szerettem, és igyekeztem pontosan és lelkiismeretesen dolgozni. A sok év alatt talán valamennyi pogányi családnak intéztem valamilyen ügyes-bajos dolgát. Aztán jöttek sorban a nagyobb fejlesztések, mint a vízhálózat megépítése, a szemétszállítás bevezetése, az új építési telkek kialakítása, melyekhez 1989-ben aszfaltos utak épültek. Az 1991. évben adták át az iskola-óvoda épületét, azt megelőzően 10 évig sem iskola, sem óvoda nem volt a faluban. 1997-ben átadták a gázhálózatot, ami szintén nagy jelentőségű volt az itt élők számára. Végül a legnagyobb beruházás a szennyvízhálózat és tisztító megépítése volt. Közben a zártkerti ingatlanok is egyre szebbek lettek, sok új pihenőház épült, de persze a gond is több lett.

- Te, aki nem itt laktál, de életed nagy részét nálunk élted, bizonyára jobban meg tudod ítélni településünk változásait. Hogyan látod ezt napjainkban?

A falu fejlesztésében, az emberek szemléletének formálásában, a rendezvények szervezésében folyamatosan részt vettem, a munkám alapján sajátomnak érzem a falut, és azért is, mert az eddigi életemből a legtöbb időt tényleg itt töltöttem. Fontos volt számomra, hogy fejlődjön, szépüljön, komfortos legyen

Pogány. Sokan el sem tudják képzelni, milyen volt a falu állapota és a közösség élete régen. Nagyon változott a világ körülötünk, a fejlődéssel együtt az élet rohanóbb, türelmetlenebb, bonyolultabb lett.

- Mit üzensz falunk lakóinak, és mik a terveid a jövőt illetően?

Az elmúlt év meghozta azt a változást a közigazgatás terén, melynek következtében megszűnt az 1968. óta meglévő, Kökénnyel közös hivatal. 2013. január 1. napjával közös önkormányzati hivatal kialakítására került sor Szalánta, Bosta és Szilvás községekkel. Az új hivatalt egy jegyző vezeti, én úgy döntöttem, hogy befejezem a munkám, és igazi nyugdíjas leszek. Két kis unokám „fejlesztése” ugyanolyan szép feladat lesz, mint a közel negyven évi munkám Pogányban. Örülök, hogy részese lehettem Pogány életének, hogy szakmai tudásommal és munkámmal hozzájárulhattam, hogy ilyenné lett.

Lejegyezte: Dragovác Márk

Fotópályázat II. díj

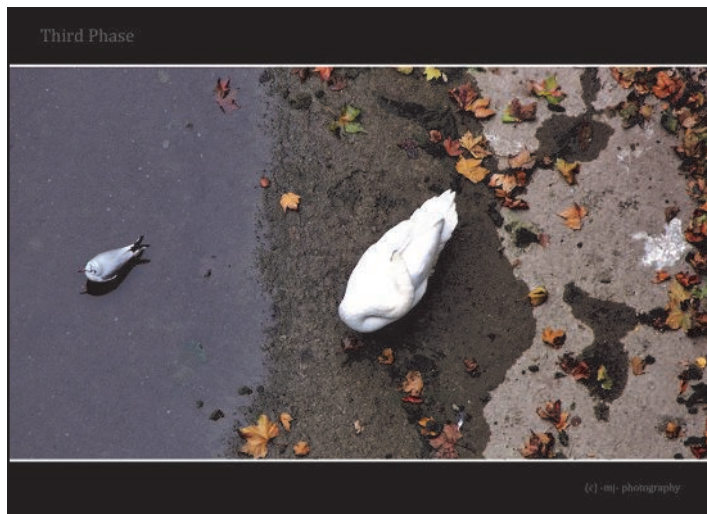
Pár éve kaptam egy fényképezőgépet a testvéremtől. Közös utaztunk Krakóba, és azért, hogy ő nyugodtan tudja fotózni a várost, adott nekem is valami "játékot", amivel lefoglalhattam magam.

Így kerültem először kapcsolatba a fényképek és a fényképező emberek világával. Azóta persze megtanultam technikailag tudatosabban készíteni a fotókat. Szerencsére az változatlan maradt, hogy továbbra is tisztán önfeladti játék számomra a fotózás.

Molnár Judit

II. helyezett: Molnár Judit: Harmadik fázis

„Tökéletes a kép hármastagolása. Nagyon szép színek, tónusvilág. Bravúrosan komponált kép, nem megszokott ábrázolása a jól körbefényképezett témának.” Hámori Gábor

Nem a jutalom reménye...

Egy 1783-as feljegyzés említi először Mohács messze földön híres fesztiválját, a busójárást, melyet az UNESCO 2009-ben vett fel az emberiség szellemi kulturális örökségeinek listájára. Nem érdemtelenül. Ezt a tényt az is igazolja, hogy az idén több mint nyolcvanezer látogatója volt a nem mindennapi eseménynek. Az elmúlt évekhez hasonlóan, ebben az esztendőben is, az önkormányzat segítségével 16-an éltünk a lehetőséggel, és elindultunk növelni a létszámot a Duna-parti városban. Bizonyára sokan hiszik azt, hogy ez a fesztivál minden alkalommal ugyanazt adja, vagyis nincs semmi új, amiért érdemes odautazni. Ez nem így van, idén sokkal több borzasbúndás, hagyományörző faragott álarcos busó volt jelen az elmaradhatatlan „fávellával”, kereplővel, kolomppal és egyéb „harci eszközzel” felszerelve, mint az elmúlt években. Fáradhatatlanul szórakoztatták az ittlevőket, fiatalokat és idősebbeket egyaránt. Készségesen vállalták a közös fényképezkedést, vagy éppen itallal kínáltak meg egy-két vendéget. Kultúrált viselkedésükkel rászolgáltak a nagy létszámú érdeklődő elismerésére. Így van ez jól, mert ez teszi még híresebbé, népszerűbbé és még ismertebbé ezt a több napos rendezvénysorozatot.

A szervezők arról is gondoskodtak, hogy a téren felállított színpadon is folyamatosan történjék valami. Megcsodálhattuk a horvát népviseletbe öltözött lányok és fiúk öltözködését, gyönyörködhattunk a táncukban, látványos volt a busó ruhába öltözött táncosok fellépése is, kellemes délszláv dallamokat játszva zenekar is gondoskodott a jó hangulat fokozásáról. Pontja nem volt a térnek, ahol ne láttunk volna párban vagy kisebb-nagyobb csoportosulásban olyan embereket, akik az elmaradhatatlan és szorosan ehhez az ünnepséghez tartozó kólót ne táncolták volna.

Séta közben a kellemesnél kellemesebb illatok csiklandozták az orrunkat. Utca hosszan a sátrak, ahol mindent megvásárolhatott az ember, akár enyhítendő az éhséget vagy éppen a szomjúságot a forralatlan vagy a forralt borral, egyéb italokról nem is beszélve. Az otthon maradt kisgyerekek és unokák kérését is teljesítendő, az apukák, anyukák, vagy nagymamák, nagypapák is válogathattak a különböző játékok és csecse-becsék között.

A zárónap nagy attrakciója, mint minden esztendőben, a zord évszaktot szimbolizáló koporsó elégetése volt a máglyán. Mindenki szemtanúja akart lenni ennek az eseménynek, ezért igen sokan állták körbe a tüzet, és nézték, hogy mikor kap lángra és hamvad el a szimbólum, melyen a következő szöveg állt: NEM A JUTALOM REMÉNYE, HANEM A HAZASZERETET HAJT MINKET ELŐRE.

Az idő kellemes, szinte tavaszi, egyszóval kegyes volt hozzánk. Hazafelé utunkban arra a közös megállapításra jutottunk, érdemes volt ismét Mohácsra látogatnunk.

Zilahi Lajos

A mi Gizi nénink 100. születésnapja!

Fotó: Róder Attila

Szepesi Istvánné az 1913-as esztendő január havának 25. napján, Medinán látta meg a napvilágot. Garam Gizella néven anyakönyvezték, immár 100 esztendővel ezelőtt. Evangélikus pap feleségeként három gyermeket nevelt fel tisztességben, szeretetben, az élet nehézségei ellenére: Emberré.

"Békebeli, igazi" tanítóként dolgozott. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy szép, idős kora ellenére most is minden szavával, gesztusával türelemre, kedvességre, emberségre nevel bennünket.

Köszöntjük, egy tanítvány soraival: Születésnapja alkalmából a Jó Isten áldását kérjük további életére szeretettel!

A Baldauf Gusztáv Evangélikus szeretetotthon minden dolgozója nevében:

Beke Livia

1. Pogányi lekvár- és szörpverseny

Hagyományteremtő szándékkal, a gasztronómiai kultúra ápolása céljából önkormányzatunk meghirdeti az 1. Pogányi lekvár- és szörpversenyt. Aki az elmúlt 1-2 évben lekvárt vagy szörpöt főzött családja számára, jelentkezzen bátran! A verseny mellett célunk az is, hogy tapasztalatot, recepteket cseréljenek a résztvevők és az érdeklődők. A zsüri által adott díjakon kívül szeretnénk egy közönségdíjat is kiosztani, amelyet a gyerekek szavazata alapján ítélünk oda. Ezért várjuk a vállalkozó kedvű gyerekeket. Ők a díjkiosztó előtt, 2013. március 23-án, 10 órára jöjjenek az iskola ebédlőjébe!

Nevezni lehet: bármilyen konyhatechnikai eljárással készült édes vagy sós lekvárral, illetve chutney jellegű lekvárral, házi szörppel. A lekvárokat és szörpöket zárható üvegben (legalább 250 ml-es), a fajta és az évjárat feltüntetésével kérjük leadni.

A minták leadási ideje, helye: 2013. március 18-20. között, nyitvatartási időben, az önkormányzaton. Eredményhirdetés és díjátadó: 2013. március 23. szombat, 11 óra, iskola ebédlője. További információ: Fejes Andrea, 30-321-8949.

Pogány Sportegyesület

Az 1990-es évek elején alakult a Pogányi Sportkör labdarúgó szakosztálya.

Célunk a fiatal, felnőtt és „öregfiú” korosztály számára a tömegsport fenntartása, valamint igazolt játékosokkal a megye osztályaiban való eredményes szereplés.

Azt szeretnénk, hogy az itteni, családi környezetben egyre több néző látogasson ki a meccsekre, és találja meg itt kulturált szórakozását.

Jelenleg két csapatot működtetünk a Megye II. osztályban: U19-es csapatot és a felnőtt csapatot.

A tavalyi évben U19-es csapatunk II. helyezést ért el a Megye I. bajnokságban, a felnőtt csapatunk stabil középmezőnyben végzett.

Legeredményesebb évünk a 2008-as volt, amikor felnőtt csapatunk Megye I. bajnokságban I. helyezést ért el. Az ezt követő idényben NB III. csapatként a középmezőnyben végzett.

2012-ben támogatóink voltak: Pogány Önkormányzata, Ernszt József, Kránicz Ákos, Csibi Tibor és még sokan mások, akik segítettek az egyesület munkáját (rendezők, jegyszedők).

Idei tervünk, hogy az U19-es csapatunk a bajnokságot megnyerje, felnőtt csapatunk pedig a középmezőnyben végezzen. Tervezzük a honlapunk megújítását is, hogy szurkolóinkat tájékoztatni tudjuk az aktuális eseményekről.

Kovács Zsolt

Gyula bácsi (? - 2013)

Be kell vallanom, hogy nagyon nehéz helyzetben vagyok. Bizonyára feltűnik az olvasónak az, hogy nekrológom elején a születési dátum kérdőjellel szerepel. Persze ez nem azt jelenti, hogy bizonytalan lenne Gyula bácsi születésének időpontja, csak számomra ismeretlen. Nem csak az évszám az, róla sem tudok sokat. Néhány éve került a Falucska dűlő parányi házacskájába. Egyszer csak megjelent, kezében szatyorral, elhaladt a tó mentén a számomra ismeretlen cél felé. Nemsokára visszafelé jött, ment az otthonába. Jellegzetes alakja kisvártatva a régi legelőn kaptatott felfelé. Majd ugyanezt az utat tette meg visszafelé. Botorkált bennem a gondolat, hogy Gyula bácsi nem találja helyét a világban. Bőbeszédűnek nem volt mondható, de olyan tiszteletteludással rendelkezett, amellyel napjainkban ritkán találkozni. Elhaladva mellettem főhajtással és a „tiszteletem,, szóval üdvözölt. Néhány éves ittlétét így élte le Pogányban a bizonyára jobb időket megélt Gyula bácsi. Soha nem álltunk le beszélni egymással, annak ellenére, hogy szinte naponta találkoztunk. Bizonyára kevesen ismerték őt. Amolyan magányos remeteként élte le életének utolsó szakaszát, s mint ilyen, megérdemli ezt a pár emlékező sort. Tiszteletem jeléül most egy tőle látott főhajtással búcsúzom mindazon kevesek nevében, akik ismerték Gyula bácsit.

Nyugodjék békében.

Dragovác Márk

Hírek - információk

A Pogányi Német Nemzetiségi Egyesület évváró közgyűlését 2013. február 16-án tartotta.

Fotó: Rőder Attila

Dúdolda

A közös zenélés boldog, önfeledt időtöltést, játékot, élménygazdag kikapcsolódást jelent a kisgyermek számára. Minden gyermek muzikális. A zene a gyermekeknek olyan, mint egy varázslat. Ezért az Önkormányzat a pogányi, 0-3 éves korú gyermeket nevelő családoknak 2013 februárjától „Dúdolda” foglalkozást szervez. A bérlet árának felét, támogatásképpen, az Önkormányzat vállalja magára. A program kellő számú jelentkező esetén indul. Szeretettel várjuk az érdeklődő családokat! Első, ingyenes alkalom: 2013. február 18. hétfő, 10 óra, lenti bolt helyiség.

Jelentkezni lehet: Fejes Andreánál, a 30-321-8949-es telefonszámon, illetve személyesen.

Bővebb információ: www.dudolda.blogspot.com

Felhívás

A Pogányért Alapítvány és a Pogányi Hírek szerkesztősége, az elmúlt évhez hasonlóan, az idén is megszervezi a pálinkaversenyt. Kérjük mindazokat, akik ezen részt kívánnak venni, jelezzék azt a 30/288-49-59-es telefonszámon vagy Dragovác Márknak személyesen, illetve a dmark@dravanet.hu e-mail címen. Az érdeklődőket a részvétel feltételeiről, a minták leadásának, illetve a verseny eredményhirdetésének időpontjáról értesíteni fogjuk.

Állásajánlat

A Szöveg Nonprofit Kft. Szent Erzsébet Alapellátási Központja Pogány területére keres jelzőrendszeres házi segítségnyújtás biztosításához munkatársat megbízási szerződéssel.

Szakképzettség nem szükséges, megbízhatóság annál inkább. Nyugdíjasok is jelentkezhetnek.

Részletekért és információért hívja Kis Tóth Diána intézményvezetőt a 20/322-5595-ös telefonszámon.

A bor minőségének megméréstetése

Sokan hálásak lehetünk Noénak, hogy bárkájának valamely szögletébe berakott egy szőlővesszőt is. Bizony e nélkül szegényebb és talán boldogtalanabb is lenne a világ. Mi, késői ivadékaik, nem hagytuk kárba veszni a megmentett növényt, és évezredek óta élvezzük annak nedűjét sokunk boldogságára ma is. Persze, hogy milyen a jó bor, azt nagyon nehéz megítélni, mert az ízlesek között bizony nagy különbségek vannak. A rossz bort azonban mindenki meg tudja ítélni rögtön. Egy dologban egyetértünk, nevezetesen, hogy a bor jó. Minden szőlőtermelő szereti, ha az általa előállított nedű mások elismerését is kivívja, amire jó alkalom a most már sok éve megrendezett pogányi borverseny. Nemrégiben végigjártam a szőlőhegyet, és bizony szomorúan tapasztaltam, hogy alig találni már olyan szőlőket, melyek valóban a bor előállítását szolgálnák, legalább a család részére.

A Falucska dülő utolsó, régi időkből megmaradt présháza, akár dísz is lehetne a szőlőhegynak, amennyiben eredeti állapotában felújításra kerülhetne. (Fotó: Dragovác Márk)

A régi présházak, melyek a nevükben szereplő célt szolgálták, átalakultak hétvégi pihenőhelyekké. Annak ellenére, hogy Pogány soha sem volt kifejezetten híres szőlőtermelő hely, igen nagy múltú a kultúrája. Levéltári adatok szerint már a török időben is voltak itt szőlők. A legjobb borokat annak idején Kőkenyben, Szőkén és Pogányban készítették. Már az 1750-es években foglalkoztak itt szőlőműveléssel, mivel rájöttek arra, hogy a bort hamar el lehet adni. Kezdetben csak fehér és vörös kadarkával foglalkoztak. Ebben az időben a vesszőket nem kötötték karóhoz, csupán összefogva egymáshoz rögzítették. A szőlőművelésben csak a nagy filoxéra-járvány után állt be változás. A pogányi szőlők a 17. század elején és a 18. században gyakorlatilag megsemmisültek, mert a falu elnéptelenedése miatt nem volt, aki művelje azokat. 1733-as feljegyzések szerint a szőlőhegy nagy része ismét be van telepítve, és a régi szőlőkből már alig maradt meg valami. Többnyire akkor is vörös borokat készítettek. Érdekeséggé kell megemlíteni az 1857-es adatot, miszerint a faluban 106 ház van, míg a szőlőhegyen 65 gazdasági épület, vagyis présház található. Ez azt jelenti, hogy ezeken a helyeken valaha szőlő is volt. Persze napjainkra gyökerestől megváltozott a szőlő- és borkultúra is. E rövid áttekintés legyen amolyan főhajtás mindazon őseink előtt, akik megalapozták számunkra ezt a kultúrát.

Dragovác Márk

Pogányi borverseny 2013.

Az Önkormányzat 1995-ben tartott először borversenyt. Idén 13 borminta érkezett.

„Pogány Legjobb Bora 2013” címet Sipos István nyerte el vegyes fehér borával.

Fotók: Róder Attila

Arany minősítést kaptak:

Szászi János kékfrankos és kékfrankos-merlot,
Sipos István vegyes fehér,
Bónert László tramini boráért.

Ezüst minősítést kaptak:

Marcz Ernő vegyes fehér,
Jakab Béla vegyes fehér,
Dörögdi Gyula zalagyöngye és tramini,
Bónert László oportó,
Sipos István vegyes óboráért.

Bronz minősítést kaptak:

Sipos István vegyes vörös,
Jakab Béla vegyes vörös,
Kozarics János chardonnay boráért.

Borbírák: Schmidt Mátyás elnök, Bognár László, Dombi-Mirolya Erzsébet.

Miért nem ismerjük egymást?

Meg kell vallanom, hogy az alábbi sorok megírására a Pogányi Hírek elmúlt havi számában megjelent, Meilinger Csaba paralimpikonról szóló, Zilahi Lajos által készített interjú sarkallt.

Első olvasatra megragadta figyelmemet a minden tiszteletet megérdemlő fiatalember alábbi mondata:

„Megtisztelő volt számunkra az is, hogy a megye több településére hívtak élménybeszámolóra. Nem szerepelt a kérdések között, hogy ez miként történt szűkebb hazánkban, Pogányban, mégis említést kell, hogy tegyek róla... Pogányban élek már hat esztendeje, hajnalban innen megyek, és este ide érkezem. Egy elismerő kézfogás jól esett volna. Élménybeszámólót szívesen tartanék, van miről.”

Kedves Csaba!

A magam részéről teljes mértékben megértem sajnálkozásodat és fogadd el az ok egyszerű magyarázatát, mely így hangzik:

Nem ismerjük egymást mi, Pogányban lakók. Most már én is tudom, hogy több tucatszor haladtunk el egymás mellett és köszöntünk is egymásnak anélkül, hogy tudtam volna, ki vagy. Amikor hírneved hozzánk ért, még mindig úgy kerestünk saját lakóhelyeden. Nem is tudtuk, hogy te köztünk élsz, és nap mint nap láthatunk.

Felmerül bennem a címben feltett kérdés, miért nem ismerjük egymást? Ha csak az elmúlt fél évszázadát nézzük falunknak, akkor bizony lehetetlen nem észrevenni - a hatalmas fejlődésen kívül - azt az életmódbeli változást, mely ugyan nem olyan látványos, de sokkal nagyobb mértékben nyomja rá bélyegét mindennapi életünkre, mint azt gondolnánk.

Bizony, voltak olyan évtizedek, hogy egyetlenegy új lakó sem érkezett hozzánk, mint ahogy innen is ritkán ment el valaki.

Nyilvánvaló, hogy a település kis közössége, mely évszázadokon át közösen tengette mindennapjait, nagyon jól ismerte tagjait. Ha pedig valakit nagy ritkán ide vetett a sors, az rövid időn belül beilleszkedett és megismert mindenkit. Megszokta és átvette a lakosság szokásait és életmódját.

Rengeteg gyermek az iskolából kilépve megrohanta az erdőt, mezőt, és együtt maradtak életük végéig ugyanaz a csapat.

A többnyire földművelésből élő embereknek nem volt szükségük ismerkedésre, hisz az a születéstől fogva spontán adódott.

Napjaink helyzete egészen más. Olyan nagymértékben változott, növekedett a lakosság létszáma rövid idő alatt, hogy az teljes mértékben és alapjaiban változtatta meg mindennapi életünket.

Gyermekeink nagy része felszáll a reggeli buszra, majd leszállva arról szétszéled a város különböző iskoláiba.

Hazatérve - jobb esetben - a tankönyvet veszi kezébe, vagy esetleg az internet világában süllyed el.

A helyi közösségek létrehozásának fontos színhelye a helyi

óvoda és iskola. A gyerekek itt korán megismerhetik egymást, hogy aztán a későbbiek során váljanak településünk hasznos és egymást ismerő közösségévé.

Persze felmerül az emberben a kérdés: mi legyen a felnőttekkel, akiknek nem életük hajnalán lett lakóhelye Pogány?

Ismerkedni mindenütt lehet. Legyen az az utca, a kocsmá vagy akár a templom padja. A probléma az, hogy az utcán a robogó autók száma nagyobb a gyalogosokénál, és persze a kocsmák is épp olyan üresek, akár a templomok padjai.

Jómagam is sokat gondolkodtam azon, hogy hogyan tudnának beilleszkedni ilyen körülmények között mindazok a családok vagy egyének, akik a jövőben itt kívánják leélni életüket.

Az bizonyos, hogy a beilleszkedésnek elengedhetetlen feltétele egymás megismerése. Kezdve a szomszédoddal, majd az utca lakóival és végül a falu minden lakójával.

A „mindenki mindenkit ismerjen” célnak a megvalósítása ugyanazt a jó közösséget eredményezné, mint amely évszázadokon át nagyon jól működött, csak az odáig vezető út már sokkal rögzesebb. Ne legyen az utcán egymásnak nem köszönő ember, legyen a szomszéd a legközelebbi hozzátartozó, akihez bármikor fordulhatunk segítségért, és a faluban élők mindig segítsék a jobb életfeltételeket teremteni akaró közösségi céloknak a megvalósítását!

Csak remélni tudom, hogy nem utópisztikusan hangzik elképzelésem.

Tisztelt Olvasó!

Arra kérem, hogy írja meg nekünk saját tapasztalatát a témával kapcsolatban. Írja meg, hogy Önnek hogyan sikerült beilleszkednie a falu közösségébe, vagy ha ez nem sikerült, akkor annak az oka is tanulsággul szolgálhat valamennyiünk számára.

Minden jóindulatú ötlet előre viheti Pogányt egy élhetőbb közösség megteremtéséhez.

Dragovác Márk

A községi rendezvények is alkalmasak arra, hogy megismerjük egymást.

Fotó: Röder Attila

Értetlenkedés sokadszor:

A szemétről

A Pogányi Hírek oldalain nem először foglalkozunk a tó északi partján elhelyezett szeméttároló témájával. Most ismételten tesszük ezt azért, mert egyesek (sokan!) mind a mai napig nem képesek használati feltételeinek értelmezésére.

Önkormányzatunk mindent megtesz annak érdekében, hogy településünk tisztaságát megőrizze. Sajnálatos módon ezt nélkülünk, akik egészséges környezetben kívánunk élni, nem tudja elérni. A normális együttélés alapvető normatíváit betartani nem kívánó egyének romba dönthetik mindazokat az igyekezeteket, melyek a jó célt szolgálják.

Fotó: Dragovác Márk

A külterületi, nevezetesen Falucska dűlőben élők, illetve az ott ingatlanulajdonnal rendelkezők érdekeit szeretne volna segíteni a döntés, melynek alapján a gyűjtőhelyet kialakították. A cél az volt, hogy segítse háztartási hulladékuk gyűjtését, és ezáltal közvetlen környezetük tisztántartását.

A hulladék lerakására vonatkozó előírások betartása minden használó részére kötelező. A gyakorlat mást mutat: a lerakott hulladék jelentős része jogtalanul kerül a gyűjtőhelyre. Idézem az idevonatkozó előírás egy részét: „Háztartási hulladék az emberek mindennapi élete során, a lakásokban, a pihenés, üdülés céljára használt helyiségekben és lakóházak közös használatú helyiségeiben és területén keletkező, veszélyesnek nem minősülő hulladék”. Egyértelmű volt az önkormányzat azon szándéka, hogy kizárólag a Falucska dűlő érintettjei éljenek a lerakás ezen lehetőségével. Ehelyett a tény az alábbi: a Pécsről arrafelé haladó gépkocsik csomagtartóiból kikerülnek a szemeteszákok, és a tárolóba helyezi el azokat tulajdonosuk. Teszik ezt olyanok, akiknek a tároló használatához nincsen jogosultságuk. Amennyiben van kint ingatlanja az illetőnek, akkor sem jogosult arra, hogy itt ürítse ki otthonról hozott zsákjait, mert a szemete nem az ingatlan területén képződött.

Az önkormányzat kiírta azt is, hogy csak lekötött zsákban lehet behelyezni a szemetet, de persze - gondolom, takarékosági okok miatt - gyakran a tartalom kiürítését választják. Emiatt aztán a tároló környékén szanaszét szórva található a szemet, amit az elszállítás előtt ismét be kell zsákolni. Az önkormányzat takarékosági okok miatt szüntette meg a konténeres szállítást. Sajnálatos dolog azonban az, hogy az értetlenség miatt ismételt gondot és költséget jelent a jelenlegi gyűjtési mód is. Arról nem is beszélve, hogy a Falucska dűlő érintettjei, szemben a belterületi lakosokkal, nem is fizetnek szemétszállítási díjat. Nagyon kíváncsian lenne, ha az érintettek végre tudomásul vennék azt, hogy nem etikus terheket róni annak a falunak a

költségvetésére, mely amúgy is nehezen gazdálkodik a rendelkezésére álló szűkös költségvetésből, különösen akkor nem, ha ehhez a teherviseléshez ők nem járulnak hozzá. Látna az önkormányzat segítő szándékát, az elvárható minimum lenne legalább az előírások betartásával segíteni annak takarékos gazdálkodását.

Dragovác Márk

Amíg még nem késő

Be kell vallanom, hogy a pacscherkötési bemutató a helyi kulturális rendezvények egyik legnívósabbja volt. Az ötletgazda nyilvánvalóan felismerte azt a tényt, hogy múltunk ismerete a részletekbe való bepillantás nélkül ugyancsak hiányos. A pacscherkötés múltba veszett, téli elfoglaltsága már nem létezik. Ez a tevékenység, amit hajdanában szinte minden házban űztek a hosszú téli estéken (és sokszor nappal is), ma már a múlté. Ahogy a bemutatón elhangzott, Deckmann Kati néni jó időben a nyári napokon háza előtt még űzi ezt a régi mesterséget. Bárkinek, aki arra jár, szívesen magyarázza el ismereteit és mutatja meg tudományát. Mindazok, akik csak a színpadon látták egy-egy tánc vagy ének során a valaha mindennapos lábbelit, most álmélkodva nézhették annak készítését. A pacscher a régi ember mindennapos viselete volt. Nem akarom ismertetni praktikusságát, hisz azt az évszázadokon keresztül használat tette nyilvánvalóvá. Alapanyagul szolgált a gyapjú, melyet a szinte minden háznál megtalálható néhány birka biztosított. Aztán a rossz idő

Kati néni munka közben Fotó: Baracs Dénes

beálltával a padlásokról előkerült a minden házban nélkülözhetetlen rokka, melynek segítségével a szakértő és szorgos asszony kezek fonalat varázsoltak elő. Ebből lett aztán a lábbeli, kesztyű, kardigán és sál is. Természetesen az ismeretek átadása

nem bemutatókon történt, hanem az anya gondoskodása leánygyermekének azokat folyamatosan adta át. Jóleső érzés, hogy most is mintegy két tucat érdeklődő jelent meg a rendezvényen. Volt, akit csupán a kíváncsiság hozott oda, mások pedig szeretnék valóban megtanulni ezt a régi mesterséget. Kati néni köszönet illeti, és persze azokat is, akik szeretnék továbbvinni az ismereteket, hogy - annyi minden mással együtt - ne kerüljön ez is az emlékezet vesztőjébe. Kellenek az ilyen emberek, hogy ébren tartsák múltunk egy-egy részét.

Dragovác Márk

A múlt és a jelen 2.

Az önfenntartó gazdaság ismételt visszaállítása jelenleg szinte lehetetlennek tűnik. Ennek oka az is, hogy napjainkban olyan előírások kötnék meg az arra elszánt családok kezét, mely képtelenné tenné szándékuk megvalósítását. Elképzelhetetlen lenne az, hogy az istállóban a lovak lábai alatt futkossanak a nyulak és élelemül a lovak által kikotort takarmányt kapják. Voltak ilyenek. Az udvarokban a szabadon tartott csirkék közé etetéskor házi galambok tucatjai vegyültek. Ezeknek az óla az istállók eresze alatt volt, illetve nagy ritkán lehetett látni egy két udvarban az úgynevezett galambdúcot. Ez egy olyan, deszkából készült kocka alakú ól volt, melynek minden oldalán a galambok részére bejáratot készítettek. Maga az építmény pedig egy magas pózna tetejére volt elhelyezve. A vasárnapi terített asztal igen különleges fogása volt gyakran a galambleves, melynek ízét semmiféle szárnyas leve-se nem lehet utánozhatja. Szinte minden háznál megtalálható volt néhány birka, melyek fedezték a családok gyapjúszükségletét. A birkát, illetve bárányt nem

Fotó: Dragovác Márk

vágták le, hanem csak haszonállatként tartották. A lenyírt gyapjú a mindenütt megtalálható rokkák segítségével fonal lett, melyet számtalan célra fel lehetett használni. Tavasztól őszig a birkák a legelőn voltak, és fizetett juhász gondoskodott őrzésükről. Az állatokat csak télre terelték haza, amikor róluk tulajdonosuk gondoskodott. Járvá a külterületeket, szomorúan tapasztalhatjuk, hogy mivé lettek a legelők. A parlagon hagyott területeket visszahódította a természet, és tüskés bokrok semmisítették meg azt a valaha legeltetésre alkalmas fűvet, mely birkák százainak biztosította az életet. A valaha rendszeresen kaszált rétek gazdátlanul maradtak, a valaha volt jó minőségű fű már nem található meg. A területen serdülőkorú gyerekek őrizték a család teheneit, miközben az együttlét erősítette a baráti kapcsolatokat. Persze időnként előfordult, hogy a kiterelt állat függetlenítette magát őrzőjétől, és a rét szénája helyett, jobb takarmány reményében, a szomszédos kukoricásban kötött ki. Ilyenkor aztán néha tettelegességre került sor, melynek kárát az alkalmi csordás látta. Írásommal nem akarok senkit lebeszélni arról, hogy esetleg próbálkozzon az önfenntartó gazdálkodással, csupán nosztalgiával gondolok azokra az időkre, melyek egy nagyon jól működő gazdaság emlékeiként maradtak meg bennem. Persze próbálkozni most is lehet, de nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy lassan már két generáció is kimaradt abból a láncból, amely évszázadok során adta át az ismereteket az apáktól gyermekeiknek. Úgy érzem, ezt a gazdálkodási formát kár volt messzerészen tönkretenni azt.

Dragovác Márk

A „Pogányért” Alapítvány működése a 2012-es évben

A „Pogányért” Alapítvány nevében ismét támogatásukat szeretném megnyerni tevékenységünk folytatásához. Az alábbiakban kívánom röviden bemutatni az elmúlt évben végzett munkánkat, programjainkat. Működésünkről minden évben „Közhasznúsági jelentés” készül, amelyet a pogányi honlapon „Civil szervezetek” menüpont alatt olvashat teljes terjedelmében, illetve itt ismerheti meg a pénzügyi mérlegünket is. Az elmúlt évre vonatkozóan öt pályázatot dolgoztunk ki és nyújtottunk be. Sajnos ezek közül eddig csak egy, amelyik az újság szerkesztéséhez kapcsolódó technikai feltételek javítását célozta meg, részesült támogatásban 560 eFt értékben. Ennek elszámolása a Támogató felé folyamatban van, a támogatási összeget még nem kaptuk meg. Legutóbbi pályázatunk még elbírálás alatt áll, amennyiben sikeres lesz, ismét lakossági komposztálási programot tudunk beindítani és finanszírozni a Civil Operatív Program keretében.

Az elmúlt évben az alábbi támogatásokat nyújtottuk:

- az Iskola számára kreatív fejlesztő eszközöket, játékokat vásároltunk;
- húsvétkor és karácsonykor a településünkön élő nagycsaládosoknak és idős, magányos, vagy rászoruló lakóitársainknak szerveztünk gyűjtést, és vásároltunk élelmiszert;
- a településünkön élő kézművesek közül a 2012. évben Bencsik Évát támogattuk azzal, hogy az általa szervezett kézműves tábor anyagigényének beszerzéséhez járultunk hozzá;
- a kulturális programok (pl. Könyves Vasárnap) lebonyolításához vásároltunk 40.000,- Ft értékben könyvtartalványt;
- a 2013-as falinaptár készítése és kiadása 450 példányban megtörtént, a naptárt településünk egyik kiváló fotósának, Baracs Dénesnek a képei díszítik;
- nagy érdeklődés mellett rétegrendezvényeket szerveztünk és finanszíroztunk (házi sajtókészítés, pálinkaverseny stb.);
- szeretnénk, ha az újság szerkesztésében minél többen vennének részt, ezért „mini” újságírói tanfolyamot szerveztünk Havasi János újságíró meghívásával;
- új kórusunk (magyar kórus) népviseleti ruháinak készítésében nyújtottunk anyagi segítséget.

Kérem, hogy amennyiben céljainkkal egyetért, és tevékenységünket támogatandónak tartja, adója 1%-ával segítse a „Pogányért” Alapítványt. Adószám: 18323643-1-02.

Tisztelettel és köszönettel:

Juhász Zoltán, a kuratórium elnöke

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Széchenyi u. 12.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.